

TURNUL

ANUL XX - NO 83
 TLEU 25 BANI

PALATUL PUTERII

Unu-i Dinu, celalt Vintila
 Ulte și p'al treilea Brătian
 Destinu, întors l'a treia fiă,
 Spune exact: „Din trei în
 trei ani
 Vin la putere trei șobolani!”

Scumpetea și Specula

Eu aș face o mărturisire dacă nu m'ăși teme că află Ghiță Moscu, fraatele lui Ilie, și-l spune lui Christescu, de aleargă cu automobilul după mine ca să mă gătească.

Dacă nu mi ar fi frică, aș mărturisii că eu — să'nauză doctorul Lupul — eu sunt reacționar, și ca reacționar, nupot de cît să rîz demersurile cu cari încercă, socialistul de la subsecretariatul Refacerii, să juguleze pe speculanți ca să lefenească traiul.

Dar, ca să nu zică d. Atanasiu că-i măresc încercăturile, iaca, pentru una singură dată, să intru și eu în jocul socialist și să-l ajut în intenția-l laudabilă de a stîrpi pe vampirii cari sug și sîngele populațiunii, denunțîndu-i pe bandiții ale căror isprăvi sîngeroase au ajuns la cunoștința mea.

Întîlu și'ntîlu, speculatorul cel mai infam a fost d. Tăzlaşanu, ministrul industriei, care pusese o taxă de 6 lei pe care am plătit-o eu pentru fiecare kilogram de zahăr — pînă cînd, isprăvindu-se articolul pe piață, s'a ridicat taxa.

Al dollea: vine consiliul de miniștri, care a încărcat porumbul, la export, cu de cinci spre zece ori prețul cîștitului în timp normal — așa în cît străinătatea, ca să păstreze balanța, îmi ia și ea, la cîrpele din cari îmi fac cămăși, de cinci spre zece ori prețul de mai 'nainte.

Adăogați la asta, domnule subsecretar de stat, că circiumarul plătește, ca taxă pentru fie care liră de vin, de vre-o trei ori valoarea lui intrinsecă, ceea ce-i dă pretextul de a 'mi-l vinde mie cu de douăzeci de ori această valoare; socotîți că croitorii care adu e ștofe, plătește, la fabrică, pe lîngă scumpetea fatală locului de origine a mărfei, și bir fie căruia funcționar al generalului Macri, la fie care stație de drum de fier — și veți înțelege că statul el însuși face cultură de vampiri — și-l asvîrle, pe urmă, să ne sugă sîngele, nouă, cari, pe lîngă astea toate, pătîm și de meteahna sărăciei pe lîngă amarul pe care-l tragem din complicitatea statului cu bandiții independenți.

Și, ca să încoronez, printr-o denunțare impresionantă, cariera de spion în care m'a băgat apelul dumitale, să-ți

mai spun, domnule subsecretar de stat, că mai e și un al treilea. Ați scos, adică, pe piață ori ați pus în circulație, dumneavoastră ori cei cari v'au precedat în arendășia țării românești, ați pus în circulație, dîndu-le permisuri și alte mijloace de escrocherie, o pătură nouă, aș zice o speclă clasă socială, care, compusă din milionari diletanți, asvîrle, ca să treacă drept buteri, cu amîndouă mîinile, bănet furat pe cînd românul muria pe frontori își lega rînille cînd s'a întors acasă. Aștia, plutocrație prelinșă de la ministerul de industrie cum piștește sudoarea din trupul bolnavului de ofiță, aștia aruncă, cu nemiluita, banii furăți cu complicitatea organelor... de control — și țin în piață, prețurile, fiindcă lor nu le păsă, la o înălțime unde eu și cei ca mine nu ne putem urca.

În fața aștuia, cînd intră în dughiană ca să împodobească corsagiul prodig al hoitului care-i slujește de suțle, în fața aștuia, care dă și ce nu-i se cere numai să crape de necaz Goldenberg, cînd o vedea că e mai bugat de cît el, în fața aștuia, negustorul, chiar de ar fi dintre apostoli, Mieluseliu, tot cade într'un fel de delir — și sîșie fără milă pe clientul îmbogățit care de bună voie se oferă spre sacrificiu.

Și odată prețul rupt, mi se aplică și mie, același, căci, altfel, banditul și ar deprecia marfa.

Dar ce să mai lungesc vorba! Trebuie să fie, șnapanul, încărcat de virtuți necunoscute pe pămînt ori de a dreptul scăpat din balamuc ca să-mi vînză mie, cu o sută de lei, adusă pe sprinciu și cu sudori de moarte, cîștitul pe care-i dă Grünberg două mil, — fără tocmeală — iar Al Const. P. cinci, ca să nu-i ia 'nainte Bercovici ori cel care-l-a urmat la departamentul lui Schuller.

Și atunci, pe cine să-ți denunț, domnule subsecretar de stat?

Aud?

Neculai Sărăcilă

URARE

ORAȘULUI MĂRĂȘEȘTI

Al fost înaintat oraș

Și decorat ca vitejie;

Îți trebuie acum primari

La pastel lor de datorie!...

Sofronie Ivanovici

MUCURI DE IDEI

— ORIGINALE —

Filozofia lui Dancu.

În ziua aceea țiganul mîncase pepene verde, clordit de fiu-său dela un sîrb care vinde zarzavat cu căruța prin mahalale. Un pepene destinat să fie murat. Acuma, c'o desagă veche de piele la spîinare, colindă stradele Capitalei, strigînd: „Meșteru lacatus, meșteruuu!... De-reg... de-reg... putina, donița, meșteruuu!...”

Pepenele furat își face de cap.

Apucat de o necesitate inexorabilă pe care bunele mame o indică micuților lor sub numele de „treabă mică”, țiganul dă fuga la un colț de casă.

Numitul colț, însă, suferea de două neajunsuri: la doi metri înălțime se afla fereastra bucătăriei boerului care locuiește imobilul, iar sub ea, pîntuită în perete, o tăbliță cu înștiințare: MURDĂRIA OPRITĂ.

Abia ajunsese țiganul la jumătate actului său inutil restului omenirii, cînd cineva în bucătărie deschide fereastra și-i toarnă în cap o tunică plină cu apă fierbinte.

Meșterul fuge chiuind în mijlocul drumului, unde se oprește și începe să se scuture ca un cîne ieșit proaspăt din gîrlă.

La fereastra rămasă deschisă, apare bucătarul, autorul „farsei”, care ride de i s'au strîmbat fălcile.

— Vruseși să mă jupoi, barosane! — oftează meșteru uitîndu-se urît la el.

— Cine-l de vină, mă țigane: tu n'ai citit ce scrie aci? — i-arată bucătarul tăblița înșiptă sub fereastră.

— Ce scrie pe ea, mă mangositul?

— Tu nu vezi: MURDĂRIA OPRITĂ.

— Dar'ar bengă'n tine și 'n hăl d'a făcut-o, că mari hoți ați fost! De ce nu-l ai pus să scrie: MURDĂRIA OPRITĂ?

Țiganul se mai scutură odată, apoi își rela haimanalicul urlînd ca un turbat: „Meșteru lacatus, meșteruuu!... De-reg... de-reg... putina, donița, meșteruuu!...”

La cafenea.

De cînd s'au scumpit consumățiile, foarte rar mai auzi ceva interesant la cafenea, clienții inteligenți preferînd,

din lipsă de „numerar”, să ia aer, gratis, plimbându-se prin țîrg și pe calea Victoriei. Iată ce-am putut trage cu urechea, întîmplător, dela doi cari discutau răposatul război Ruso-Polonez;

— Tu ești și mai rău decît bolșevici: iești o...o...o... lichea!

— Ba tu ești o lichea! Și dacă ai ajuns astăzi la înalta slujbă în care te găsești, asta se datorește numai faptului că știi să lingusești!

— Parcă tu ești mai breaz!

— Eu, dom'le, n'am intrat în societate pe fereastră, ca dumneata; eu am intrat pe ușe!

— Știu. Erea așa de joasă ușea, c'a trebuit să intri pe patru label!

✱

Diverse.

Restaurant de noapte poreclit „cabaret”. Pe romînește: mîncări proaste și scumpe, femei idem.

Una, decoltată pînă la briu, bucuroasă c'a găsit să se împerecheze, poruncește:

— Garson! Două biftece.

Georgescu, „partenerul” de ocazie, tace și 'nghite în sec... așteptînd să'nghită ceva mai substanțial.

Sosește fripturile comandate.

Georgescu face pe galantul: cu cuțitul în mîna să repede să taie bucata de carne din farfuria „domnișoarei”.

Cuțitul saltă, lunecă pe deasupra fripturii ca o sanie pe dîrleuș.

— Chelner!

— Vine, mă rog!

— Ia poftim încoa.

— Porunciți.

— Ce-a comandat domnișoara?

— Două biftece.

— Nu cred...

— Pardon: în restaurantul nostru...

— Nu cred că sunt biftece, pînă nu'mi vei aduce și perechea de ghețe vechi dela care ai tăcat tălpile!

✱

Crimpeo.

La ușa principală a unui hotel din centru.

Pasagerul proaspăt sosit dela gară:

— Portar, ai vreo odaie?

— Niciuna: toate s'ocupate.

— De pleoșnițe?

✱

Pe stradă.

— Domnișoară...

— Domnule, ai greșit adresa.

— Pardon, domnișoară... eu sunt treaz: numai oamenii beți nu 'nemelesc adresa.

— Domnule, te rog: eu sunt femeie cinstită!

— Cît despre asta, să nu duceți grije... la mine acasă toți servitorii sunt oameni de treabă: puteți lăsa cîntea în cuierul din antreu și fiți siguri c'o veți regăsi la plecare.

D-nul ministru...

... respectiv a suferit, deunăzi, emoțiile unei audiențe puțin obișnuită. S'a pomenit c'un tip din care ai fi putut croi o întreagă colecție de tipuri — așa eră de tip, tipul!

Intr'adevăr, tipul venise tot apropo de-o colecție. Salutînd slugarnic, a început:

— D-le ministru, vă felicit: aveți o colecție superbă!

Cum Excelența Sa holbase ochii, gata-gata să intre fără să vrea în vreo colecție, bizarul personaj explică:

— E vorba de colecția dela Șosea... Muzeul, del!

— Înțeleg: sunteți birjar și-ați venit pentru paele cu care sunt împăcate animalele?... Regret, dar nu le mai vindem: guvernul a hotărît ca să facem din ele un „om de pae” capabil să echilibreze bugetul în deficit.

— D-le ministru, în orice caz nu eu voi fi acela: am oroare de cînd am fost închis la poliție și-am dormit pe pae!

— Atunci, ce dorți?

— Să mă numiți directorul sus zisului muzeu.

— Aveți ceva studii?

— Încă nu: tocmai volam să mă 'nscru în clubul d-voastră.

D-nul ministru se 'nseninează: un partizan mai mult!

— Vreau să zic: cunoștințe... cunoștințe practice. Iubiți animalele?

— Enorm.

— Aveți acasă?

— Nici una. Eu însă și cu nevastă-mea ne-am da viața pentru ele.

— Cu ce probați?

— Tot țîrgul ne poate fi martor. Nevastă-mea cumpără ce 'i trebuie de *La Papagal*, copiii îi încălță *La doi tauri*, iar eu toată ziua beau *La botul calului*. Cum vedeți, noi nu protejăm numai dobitoacele, ci și păsările!

Curios e că d-nul ministru, neîncrăzător, l-a rugat să mai treacă... după ce-o trece el în opoziție.

✱

Școlare.

D-nul profesor, plictisit, cască...

Școlarii din bănci, „buni și ascultători”, îl imită: cască...

Cel depe catedră, ca să 'i pedepsească, lungește ora cu încă cinci minute: total treizeci și cinci minute, după ce s'a scăzut un sfert de oră de conversație în can elar înainte de-a intra în clasă, și zece minute zăbavă cu toaleta catalogului înaintea sunării clopoțelului de i-șire.

D-nul profesor mai cască odată, se bate cu palma peste gură ca să-și calmeze căscatul, strigă:

— Mucleși!

— Zent!

— Ieși la tablă și să ne spui tu ce numim „riu”?

Elevul calcă troncînd de parcă ar fi călare, trîncăne și din gură:

— Riu?... Riu?...

Se oprește lîngă tablă, surîzînd:

— D-voastră, d-le profesor, știți mai bine decît mine.

— Mersi de certificat! Cașci mereu, hai?... și nici așta lucru nu știți?!

— Păi dacă n'am nevoie, d-le profesor: noi facem bae acasă, nu ne scaldăm în grîl!

— Atunci, să'mi spui tu mie, care sunt cele cinci părți ale lumii?

— Cele patru părți ale lumii sunt țel: Cerul și Pămîntul.

Nae D. Țăranu

Facem cunoscut că „FURNICA” nu are nici un amestec cu ziorul săptămînal „Opinia Publică” și că greșit se trimet scrisori pe adresa revistei noastre.

Din cauza scumpirei crescînde a cernelurilor colorate și greutatei cu care se găsesc pe piață, suntem nevoiți ca dela No. 88, 2 Decembrie, revista să apară odată pe săptămînă: *Marția*. La data aceasta isprăvindu-se „Porcii”, *Furnica* își va relua mîtra veselă dinainte de război, introducînd, treptat, noi rubrici și ilustrații în text. E singura „refacere” la care va năzui și, sperăm, că va reuși... cu ajutorul publicului cititor.

Începînd cu No. 88, prețul vânzării va fi: **un leu și cincizeci bani exemplarul.**

Copiii trotuarelor

— D-șoară Mișo, ți se vede jartiera!
— Boclu.e! Ți-e necaz că nu poți vedea mai sus?

Desen de F. Țiriac

PORCII

IMPRESII DIN TIMPUL INVAZIEI

NOTE DE OM NECĂJIT

Fără alibiul că pe vremea aceea lucra, în Darabani, pentru împămîntirea ovreilor, Diamandescu ar fi fost implicat în procesul dela Tisza Eszlar — atîta e de răscolnic, așa de intim legat de doctrina rabinică, atîta e de robît sinagogei și sublimelor ei învățături întru iubirea de aproapele.

Cînd vezi pe Diamandescu, poți să zici că ai văzut Israelul. Și blajin, și cu tact, și plin de atenție. Cu dumneata, indiferențel, n'are lege — are numai sentiment de umanitate; cu mine, antisemitul, e om modern, emancipat: nu părătește pe ovrei — din potrivă, dar nici nu aprobă cruciada în contra nevinovaților; cînd, însă, e la *loja*, cu Grossmann, împrumută nu numai judaismul ci și balele acestuia.

Afară de aceste însușiri morale, apoi, Diamandescu e un tezaur, o arhivă umblătoare: într'un buzunar, are dovada cum că judecătorul de ocol din Pirlita, un magistrat venal, n'a aplicat art. 151 în sensul cum cere știința dreptului — căci Diamandescu e jurist consumat; în alt buzunar, poartă dovada subcomisarului șef al poliției din Urziceni, dovadă din care rezultă că acest superior organ administrativ este, ca meșteșug de condeiu, mai prejos de redactorii gazetelor ovreiești; în vestă, păstrează nota dela birtul *Sarmama Națională*, ca să facă, ori cînd, probă de incuria primăriei față de contribuabili, pe cari îi lasă exploatați de negustorii escroci; în vingher, că, ține, spre a învedera barbaria gradatului de la cazarmă, o scrisoare publicată în *Adevărul*, scrisoare prin care sergentul Gogoneață Vasile i spunea, socotindu-l prieten, pe cînd Diamandescu era soldat în congediu cu schimbul, cum a tras două palme lui Ițic sin Ițic pentru că n'a vrut să-l împrumute cu o piesă; și la pantaloni, în buzunarul de la spate, păstrează publicația prin care primarul din Cîmpulung face cunoscut orașenilor că a primit poruncă de la cancelaria militară germană să puie în vederea administrațiilor săi că, pe viitor, sunt îndatorați, sub pedeapsă grea, să salute, în stradă, pe ofițerii din armatele aliate.

Și documentul acesta, istorie tangibilă a vremilor de azi și de ieri, le exhibează Diamandescu nu la întîmplare; nu isteric și fără metodă, cum ar face Labin ori vărul lui Roller, negustorul de quarț și de tînichiea poleită — ci calculat, sistematic, cu rînduială, de pe omul căruia i vorbește. Cu dumneata, spre pildă, are să înceapă, insinuant, cu, în gesturi, o vervă torențială:

— Ori ce s'ar zice, monșer, sunt tari jîrmanii. De trei ani, nu e zi cînd, vorba lui Erdreich, să nu fi raportat o victorie. Au răsturnat, pînă acum, nu mai puțin de patru suverani și au supus tot atitea regate. Nu mai ei pot să rezolve chestia evreiască de la noi — fiind că, mă cunoști: știi că nu mor de dragul jidanilor, dar trebuie să fii de acord că așa nu poate să mai meargă. Un popor de paria într'un stătuleț, care, din pricina acestei închități, nuși poate apăra fruntariile, constituie o monstruoșitate pe care Europa n'o va mai tolera.

Cu vecinul meu, fondul director de conștiință al omului de stat la care, de pe o expresiune rămasă celebră, „tout est faux excepté ses plats d'argent“, cu Stoian, limbajul lui Diamandescu ia altă culoare:

— Ei, nici acu nu s'a convins guvernul de la Iași de claritatea cu care prevăzuse Marghiloman evenimentele? Atît mai rău, în cazul acesta! Neutralitatea, domnule, era atitudinea ce ni se impunea, dacă hotărîrile ar fi fost luate de către oamenii vrednici în loc să le fi dictat mediocrii, nebunii și samsarii veroși. Neutralitatea ne-ar fi pus la adăpost de ororile invaziei, ne-ar fi cruțat oamenii și ne-ar fi menținut legenda, întemeiată ori nu, că avem o armată, tînără, vitează și instruită, care să ne apere, cu succes, hotărîrea, în caz de nevoie.

Cît trebuie să și musce mîinile Brătienii și Take Ioneștii că n'au ascultat sfaturile șefului dumatiale, singurul care a văzut ca un profet în infernul sîngeros în care avea să se înnece continentul!

Ceea ce se petrece pe front, cu soldații cari dezertează în masă, cu ofițerii cari fug și cu hoțiile cari lasă trupa nemîncată, va fi, sper, învățătură de mînte. Nu se mai poate, de aci în colo, în plin secol al douăzeci-lea, să se ție o parte din popor de parte de lumină și altă parte lipsită de drepturi politice.

Dacă nici după această tristă experiență nu ne desmeticim, soarta Poloniei ne așteaptă!

Cînd intră în vorbă cu Ion Bacalbașa, care, pentru Carp, e un fel de Egerie, cum e Gică — Milcescu, del — pe lîngă cartierul general al marghilomanistilor, Diamandescu se învâluie într'un fel de tenebroasă demnitate, ca într'un caftan, și, împrumutînd notă de cavernă, o ia, lugubru:

— Ei, tot nebun e c'conu Petrache? Tot nebun e patriotul care le-a spus profetic: rășboiu, da — dar rășboiu alături de jîrmani, popor civilizată și în măsură să bată Europa întreagă? Carp, va să zică: nebun — și Take Ionescu, Brătianu, măcar și Marghiloman cu ermafrodită lui neutralitate, oameni în-

telepți, cu dor de țară și cu resurse cari să le dea cîștig de cauză!

Dacă ascultau pe c'conu Petrache, aveam de mult Basarabia — și cu mijloacele împrumutate de la nesecabila bogăție a jîrmanilor, România ar fi dobîndit dija loc de frunte în concertul statelor respectate.

A quique chos maler est bon, însă. Cu organizația pe care o va da țarei bătrînul, acum, cînd Moldova e prinsă de Mackensen ca o mîcă în clește, se vor pune deja oamenii fiecare la locul ce i se cuvine — și chestia evreiască, racila corozivă care distruge țesutul țării ca un ulcer fagedenic, va primi, grație sentimentului de dreptate care face deja fondul moral al lui Carp, deslegarea firească, nu pentru evrei, cari știi că mi sunt indiferenți, ci pentru interesele superioare și permanente ale neamului românesc.

Cu mine, din pricina faimei mele de antisemit, Diamandescu e silit să îmbrace piele de împrumut:

— Cum îți place, domnule, deja, atitudinea junimiștilor? Bine, oamenii aceștia sunt deja criminali. Auzi, dumneata: țara, ingenușchiată sub călcîiul dușmanului; viața locuitorilor, la chemul bulgarilor; femeile, la sate, necinstite de bașibuzuci — și dumnealor acu au găsit momentul să provoace mișcări cari să le dea guvernul pe mîna. Ori cit de nebun îl știu pe cînicul de la Tîbănești, mărturisesc deja că pînă la atîta aberație nu l credeam capabil să meargă. O ține una cu împămîntenirea ovreilor în masă! Nu zice nimeni că chestia asta nu e deja coaptă pentru deslegare — și că nu e, pentru viitorul țarei, de importanță vitală. Dar e deja vremea acuma pentru astfel de reforme? Și, mă știi cît sunt de imparțial, de și sunt israelit: eu nu admit deja ca, la încheierea păcei, să se dea drepturi evreilor în bloc, nu admit să se împămîntenească un Wilhelm Benedict, jidan venit din Cernăuți, care n'a împărțit nici unul din necazurile evreimei băștinașe. Drepturi deja pentru toți evreii, da — dar numai pentru pămînteni. Faptul că sunt deja născut în legea mozaică, nu mă orbește pe mine pînă în punctul de a reclama drepturi pentru Wilhelm Benedict. Asta, nu!

Dar ce zici deja despre onestitatea jîrmanilor? Jaf cu rechizițiile; jaf cu morile; jaf cu comerțul în general, căci fiecare soldat s'a transformat în negustor care vinde, cu zece prețuri, marfa luată de la bieții comercianți, pe nimic, cu bonuri de ale primăriei! Sunt sigur că nici în vremea cînd lejea, aici, o făcea iataganul turcesc, nu erau mai mari necinstea, brutalitatea și samavolnicia.

Și barbarii aceștia au pornit să civilizeze Europa — cu bulgarii, cu Carp, cu Enver pașa și cu Stoian al famelului dela Albatros!

Abia pe urmă, târziu, când se înfil-nește, la joja vopsitorilor, cu Zwiebell, cu Salzmann, cu Stern, cu Wechsler, cu Kahana, cu Rudberg, cu Antim, cu Schulder, cu Braunstein, cu Jonsohn, cu Grossmann, și, într'un cuvânt, cu nația căreia Jehovă i a încredințat privilegiul de a produce pe Iuda — abia atunci se desbracă Diamandescu de artificiiile cari îl transfigurează, și, în limba armonioasă a strămoșilor, începe deja să scuipe cu sinceritate:

— Jidani, hai? Jidani, noi, fără drepturi politice — și escrocii: bulgari, greci, armeni, țigani, stăpîni pe pămîntul care înflorește deja numai grație muncii israeliților!

Ei, sature-se, acum, usurpatorii cari nu voiau deja să auză de drepturile evreilor! Și nu s'a isprăvit. Marcus Drecksohn, care e deja funcționar la poliția de Siguranță, și băieții de la *Gazeta*, în contact cu aghiotantul lui Mackensen, mi au spus, și informațiile amîndorora concordă deja, că von Tschappe se instalează deja la Iași săptămîna viitoare. Să-i văz, atunci, pe romîni — tot așa obraznici o să fie!

Acuma, domnilor, să ne organizăm, pentru că ceasul eliberării noastre de sub domnia mizerabilă a goiului a sunat. Să ne organizăm, însă, așa fel în cît să nu fie loc între noi pentru cei cari formează corp strein.

Să poștească Wilhelm Benedict, jidanul de la Cernăuți!

Și, mă cunoașteți: nu vorbesc pentru mine, fiind că pe mine m'a împămîntenit Victor Antonescu — vorbesc deja pentru coreligionari.

Pacea fără Anexiuni. — Ofensiva rusească în Galiția, ofensivă ale cărei succese alarmase adînc pe teutoni, s'a oprit, pare-se. Depeșile nemțești, mincinoase, meșteșugite și tendențioase, lasă, totuși, să se vadă că se petrec evenimente neobicinuite în armatele cu cari generalul Kornilov se îndreptase în potruva Lembergului. Svonurile ce se împrăștie, ori cît de exagerate ar fi, sunt de natură să îngrijoreze. Dacă e să credem informația din *Frankfurter-Zeitung* cum că la soldații ruși răsvrățiți, pe frontul galițian, s'ar fi găsit, plămuite de mîini criminale, fotografii de pe desenuri în cari se arată pogromuri în interiorul Rusiei și măcelărirea poporului — atunci devine evident că mîini infernale lucrează ca să învrăbească pe soldați cu autoritatea din Petrograd și să introducă anarhia în oștire. Adevărul nu se poate pătrunde, pentru că poliția germană a stîns toate luminile și a împănat localurile publice, în București, cu agenți ovrei gata să închidă pe ori cine ar rosti un cuvînt sau ar exprima o părere asupra ceea ce e probabil să se întîmple pe cîmpul de bătaie.

Grija, teama, demoralizarea încep să cuprindă sufletele.

Atmosfera a devenit cu atît mai apăsătoare cu cît pămîntenii, cari amușiseră de vre-o două săptămîni, scot din nou capul și încep să devie din nou provocatori.

Situația politică în Germania pare că iese din nebuloasa care o făcea de nepătruns. După șase luni de minciuni, de fraze ambigue, de formule alambicate, de contradicții și de sibilice declarații ale cancelarului, ca răspuns la întrebările adresate, de pe comandă, de către Scheidemann și sleahta de socialiști mercenari, *Kölnische Zeitung* se preînde în sfîrșit, autorizat să confirme că guvernul german consimte la „pace fără anexiuni și fără despăgubiri“, a treia ori a patra formulă de momeală pentru înțelegere.

Modalitatea aceasta, tot așa de improprie pentru a pune capăt măcelului ca și cele precedente, constituie, totuși, un pas gigantic străbătut înapoi de trufia tudesacă. Cu pacea „fără despăgubiri și fără anexiuni“ de și departe de sfîrșitul carnăjiului, suntem la antipodul formulei de astă iarnă: *pacea germană* — adică anexiunea Curblandei, Lituaniei, Livoniei, Estoniei, Marocului, Africii occidentale franceze, Africii de răsărit a englezilor, a coastei Somalului, a Gibraltarului, a Maltei, a Ciprului, a golfurilor Aden și Persic, a coloniilor africane ale Portugaliei în Calais-ului, a Boulogne, Briei și Longwy.

Nu mai atîta cerea Germania la Crăciun, cînd cu prima propunere de pace a Kaiserului, atunci cînd formula era: *situația de pe front*.

Programul acesta apăruse atunci într'o broșură, scrisă de un oare care Lehman, din München, cu știrea statului major, și răspîdită pe frontul german de către marele cartier general, în sute de mii de exemplare, ca deslușire, pentru soldați, asupra scopului pentru care se bat.

De aci, dar, de la această creștinească și desinteresată concepție și pînă la pacea caritabilă „fără anexiuni“ e distanță destulă ca să se poată presimți dificultatea în care se sbate Germania... victorioasă. Să așteptăm tîrgul. Cunoașteți vorba: mai dă rumîne, mai lasă jupîne...

Auxiliari teutonilor. — Un tip interesant, pe care uu mă lasă inima să'i trec sub tăcere, e un oare care Weisman, samsar de lemne, *pumantean* din orteaua celor ce cred că, odată cu oștile împărătești cari ne-au adus tifosul exantematic, a venit și Mesia în țara romînească.

În ziua cînd dușmanii invadau, ca lăcustele, pe toate barierele capitalei, Weissman, care și zice Albeanu — cum Dimant s'a botezat Diamandescu — și'a convocat coreligionarii în cafenea la Schreiber, în Lipscani, și ureat pe o

masă, le-a vorbit, ca tribun al poporului uns:

— S'a isprăvit, domnilor, cu tirania romînilor. Azi, noi suntem romîni — ei robi. Potrivivi-vă purtarea așa în cît să se simtă că suntem învingători. Am zis.

Mai târziu, cînd golani kesaro-krăiești aveau nevoie de gazdă, Weissman își luase misiunea filantropă de a denunța poliției nemțești pe cei cari aveau norocul să fie, pentru un motiv sau altul, feriți de onoarea de a găzdui teutoni.

Și cum caritatea bine chibzuită începe cu sine, cei dintîi denunțați de samsar au fost însăși coreligionarii săi — căci Albeanu, ca și Diamandescu este eclectic cu ovreii: are și el pe Wilhelm Benedictii lui, cu cari s'a certat cine știe în ce împrejurare meschină.

Și, ca să pun punctele pe *i*, fiindcă nu voiu să zică, pe urmă, Wechsler, că vorbesc vag, precizez: de o camdată, a denunțat pe Ilie Drăgușan, care afară de dormitor și birou, nu mai are altă încăpere — și pe Sanielevici, în a cărui singură cameră în care ar fi putut primi oaspeți îi zăcea nevasta greu bolnavă.

— Dar de unde se știe, veți întreba, că Drăgușan și Sanielevici au fost denunțați poliției nemțești tocmai de Weissman și nu de alt spion?

E foarte simplu. Cînd s'au pomenit oamenii cu comisarii că le aduce mușafiri, s'au dus la autoritatea germană să explice că n'au camere de prisos — și neamșul, mirat, le-a arătat hîrtia prin care Albeanu făcea cunoscut că la acești contribuabili e loc de instalat cite o cazarmă...

Dar nu pentru această fraternă ticăloșie vă prezint eu pe Weissman — ci pentru un fapt altul, petrecut sub ochii a sute de martori, fapt care, analizat de aproape, face din samsarul de lemne simbol al *pămînteanului* pe vreme de nenorocire.

Săptămînilor trecute ovreii, ca să se arate în lume, făceau coadă la teatru. Albeanu forma ultima verteabră a coadei. Înaintea lui, un popor întreg. Un prieten din grămadă l'întreabă, atunci, ca să și mai desmorțască limba:

— O să avem, oare, răbdare să așteptăm pînă ne-o veni rîndul, Albene?

Și parazitul, trivial, răspunde, facețios:

— Au așteptat rumunii cinci zeci de ani ca să vadă România Mare — și au văzut un... rahat; de ce să n'avem noi răbdare cite-va ceasuri ca să ne desfătăm la teatru!

Arhibald

Aceste „note“ au început la No. 83. Cu începutul anului XV, „Porcii“ apar regulat câte două pagini la fiecare număr.

Cusute cu ață albă

Ziarele democrate, — un ziăr democratic se cunoaște după cantitatea de loc gol lăsată de creionul galben-roș-albăstru al cenzurei, — protestează împotriva faptului că Parlamentul și-a amânat deschiderea cu 13 zile. Nu că gazetele cu pricina ar avea superstiția acestui număr care se bucură de o reputație atât de proastă. Dar, se pare că în vremea când d. Duiliu Zamfirescu nu prezidează la Cameră discursurile d-lui Virgil Madgearu, iar d. general Coandă la Senat pe acele ale d-lui Alex. Constantinescu, țara merge din rău în mai rău. În schimb, nesfârșitele interpelări, la care banca ministerială nu răspunde niciodată, au miraculoasa putere a celebrelor... pilule Pink menite să vindece toate boalele.

Amânarea Corpurilor legiuitoare n'ar trebui să mire însă pe nimeni. Ce nu se amână, astăzi în România-Mare, și ce nu se amâna, ieri, în România-Mică? Ai un proces cu un vecin care ți-a insultat nevasta, peste gard, pentru că o găină a binevoit să încalce teritoriul inamic? Judecătorul ți-l amână. Ai o datorie către un cămătar grec? Cauți s'o amâni până la calendele, firește, grecești. Ai o treabă... urgentă? O amâni, pe cât te țin curelele. Trebuie să pleci în provincie și n'ai încă bilet la vagonul de dormit? Amâni călătoria. Vrei să dai o reprezentație de binefacere (*charité bien ordonnée commence par soi-même*) și n'ai vândut încă toate locurile? O amâni. Ai fixat nunta peste o lună și nu ți-e gata fracul? Amâni însurătoarea. Și așa mai departe.

„Reformele trec, năravurile rămân“, se zice că a zis odata Vodă-Cuza. Ce era adevărat pe vremea lui Mihalache Cogălniceanu, e adevărat și astăzi, căci „Adevărul“, chiar când trece dela d. Const. Mille la d. Emil D. Fagure, tot același rămâne. Nu se putea deci ca d. general Averescu să scape de această molimă națională a amânărilor, grație căreia celebrul adagiu „Ce poți face azi nu lăsa pe mâine“ e pe cale să se transforme de mult la gurile Dunărei și pe ambele laturi ale Carpaților în zicătoarea: „Ce poți amâna pe mâine, pentru ce să faci astăzi?“

E drept că guvernul dă și un motiv

binecuvântat pentru amânarea Corpurilor legiuitoare. (Se poate o amânare fără motiv bine cuvântat?) Ci-că în pactul nostru fundamental, în Constituție, (e înduioșător cum bărbații noștri de Stat se mai gândesc din când în când la această venerabilă fecioară deatâteaori violată) deschiderea Corpurilor legiuitoare e fixată la 15 Noembrie *stil vechi*, ceea ce face, după *stilul nou*, 28 Noembrie...

Nefericită țară! Cu ce durere trebuie să constatăm că, în aceste vremuri de primenire generală (ați observat cum s'a scumpit rutăria?) însuși Parlamentul lucrează după *stilul vechi*! Și naivii mai cred în oameni *noui*, fără să știe că după Buffon, care nu era mai prost decât d. Argentoianu, — *stilul e omul*!

Dar, după *stilul vechi* sau după *stilul nou*, Parlamentul se redeschide. Ce bucurie pentru tribuni și tribune!... (E vorba despre tribunele publice, cred că ați priceput). *Parlamentul*, după toate părerile filologilor e o instituție a cărei poreclă derivă dela verbul „a vorbi-vorbire“. În Parlamentul român, slavă Domnului... Iorga se vorbește destul, și în privința aceasta, nu cred că ne întrec multe Parlamente din lume. Se vorbește, firește, pe diferite tonuri. Și pentru că e veche zicătoare industrială care spune că „tonul face muzica“. Corpurile legiuitoare ale României-Mari vor fi, probabil, și de data aceasta un admirabil „Katzen-Musik“.

În ceea ce ne privește, am fi foarte dispuși să propunem, — pe baza filologică de care pomeneam mai sus, — ca Parlamentul nostru să-și romanizeze numele și să se intituleze singur: „*Vorbăria*!“

*

Și pentru că e vorba despre filologie, trebuie că adăugăm că tot Parlamentul a reușit, — fără să voteze nici o lege în această privință, — ca să schimbe înțelesul unor anumite cuvinte din dicționarul Academiei române, (din fericire dicționarul Academiei nu e încă terminat, așa că se mai pot face modificările necesare). Iată, într'adevăr, nu mai departe decât ieri am asistat pe bulevardul Academiei, la o interesantă discuție (nu tocmai... academică) între un tramvagi și un birjar. Nu știu ce a îndrăsnit să afirme la

un moment dat birjarul despre ascendenții tramvagiului, că acesta din urmă a exclamat, indignat:

— „Nu fii parlamentar, Paștele și... celelalte, că te pocnesc cu manivela 'n cap!...“

Ceeace era de demonstrat...

Sandy.

Jalnicii: Șuler, și noi
Pricopsiții de război
Ițic, Șulăm și Avrum,
Cari eri vindeam pe drum
Haine vechi, cremă de ghețe,
Ș'avem milioane-acum
Și moșii cu acarete;
Cu noi ș'alți 'mbogățiți,
Politiciani, misiți,
Parlamentari și cocote
Ce-au cîștigat mii bancnote
Cu permise de export;
Amintim cu jale-adîncă
Că scumpul

OCTAV

e mort!

Nu complet — Doamne ferește, —
Dar deși el e viu încă
Bea, fumează și mănîncă,
Este mort politicește.
Nu a fost bolnav de brîncă,
Nici de tuse măgărească,
Ci mai mult de un nărav
Vechi în țara romînească.

Fu grav

Bolnav

Octav:

Îi plăcea ca să ciupească!
'Și-a dat duhu'n Văcărești...
Nu... pardon!... în București.
Deși nu'l ducem la Bellu,
Noi samsari suntem în doliu:
Octav cu-al său portofoliu
Ne umpluse portofelul!
S'aibă milă de noi Cerul!
Fără el ce ne vom face?
Dar el fără ministerul
Ce sigur mai mult îi place
Ca Cavou'n care zace?

Prințul Ghiță

Cei cari promit

Ca să procedăm sistematic, și să ne oprim deocamdată la *poezie* (cu proza devine cazul ceva mai dificil) — „cei cari promit” în ramura aceasta se pot împărți în două mari tabere: cei cari cultivă formele vechi, și cei cari aleargă după formele noi.

Despre cele dintîi, Eminescu a spus de mult.

E ușor a scrie versuri
Cînd nimic nu ai a spune
Înșirînd la vorbe goale
Ce din coadă au să sune.

Despre cele din urmă n'a putut spune nimic, deoarece importatorii lor din străinătate nu le inventaseră încă. Ne vom permite deci noi impietatea și sacrilegiul de a adăoga la strofa lui Eminescu o a doua, firește la o distanță de valoare artistică tot atît de mare ca dela poezia care s'a încheiat cu Goga la cea care începe cu Blaga:

E și mai ușor însă,
O cugetare neroadă,
S'o îmbraci în versuri
Ce nu sîntă
Nici măcar din coadă

Și fiindcă e ușor și așa și amînteri, numărul celor „cari promit” crește vertiginos — fără însă a depăși nici cu o iotă pe acela, strict proporțional, al celor ce nu se țin de promisiune.

— Iată pe d-l Dem. Gilman, care nedă, în „suplimentul literar și artistic al ziarului „România nouă”, o probă în formule vechi, cu tot artificul rimei, repetițiilor. etc. cari dau iluzia de consistență bășicelor (păzea, domnule cuțegător-tipograf!) bășicelor de săpun acestor producțiuni literare.

Este un cîntec băhic, care glăsuiește așa;

Am gust să bem trei zile 'n rînd
Și 'n alte trei să mă trezesc,
Să nu mai am nici dor nici gînd

(Repetăți versul întîi).

Un dor să-mi potolesc. (Cu gîndul ce să-ți mai bați capul?)

Gustul de a bea îl avem uneori cu toții, — dar gustul trezirii? Acesta, în proză, nu s'ar putea chema decît, cu adevărat, des-gust,

Atențiune! Strofa a doua:

Paharul plin mereu să stea
În fața mea să-l sorb ușor
(Repetăți versul întîi)
Să tot privesc în dușumea
Căci mine pot să mor.

Așa e. Ca mine poate să moară oricare dintre noi — deci contemplînd posibilitatea acestui regretabil caz, ce poate să fie mai indicat pentru noi, decît: să privim în dușumea. Ceeace e mai greu de înțeles, e cum o să stea paharul plin mereu în vreme ce dumneata îl tot sorbi ușor?... Dar cine întreabă așa, firește că nu poate să fie decît un băcan, un mitocan, care habar n'are de poezie.

Și am să cînt trei zile 'n rînd
Iar vinul de n'o fi prea bun
Eu am să plîng trei zile 'n rînd
Să-și zică trecătorii 'n gînd
Să zică că-s nebun.

Păi trecătorii în acest caz, vor avea tot dreptul să zică că... Căci unde ai văzut dumneata consumator care, atunci cînd circumarul îi servește un vin prost el... să se pună pe plîns! Eu, sau dumneata, îi dăm cu sticla 'n cap, și pentru aceasta n'avem nevoie de trei zile 'n rînd, și nici măcar de doi timpi și trei mișcări... Dar te pui cu poeziile!

Să l vedem însă acuma la *tal*, adică la strofa din urmă, în care se vede mai cu seamă cum se achită un poet de sarcina ce și-a asumat:

Și de-o vedea că dorul meu
Nu voi putea să-l potolesc,
Atunci voi suspina din greu
Ș'oi bea virtos, ș'oi bea mereu
Să nu mă mai trezesc.

Dacă nici așa nu e capriciu de poet.. În strofa întîi *acel gust* să se trezească și cere pentru această numai răgaz de trei zile. Dar abia trec trei... strofe, și iată-l că nu mai are gust să se trezească! — Numai cît, asta se chiamă socoteală fără birtaș, căci dacă poetul își ia propunerea aceasta în serios, te pomenești că o să se trezească, suspinînd din greu, pe trotuarul din fața circumii.

Lăsîndu-l deocamdată acolo — ne vom folosi de cea mai apropiată ocazie ca să pipăim și stofa cîtorva probe de „forme nouă”.

Ion Grămăticu

D-nul Const. Petrescu, funcționar R. M. S. la Spt. Gheorghe (Transilvania); Societățile cooperative „Solidaritatea” din Dorohoi, și „Concordia” din Herța, sunt rugați a ne plăti imediat sumele ce datoresc din vînzarea revistei. Vom continua publicarea acestui anunț pînă la complecta achitare.

Fapte Diverse

Văitându-se că a fost; ca *Chemarea*, pus sub cenzură ca să nu mai otrăvească sufletele acelor naivi, d. Iorga zice, prin *Neamul* său, că „ad că, Urîm România în a cărei înălțare, purificare și întregire n'avem nici o parte?”

E greu de stabilit dacă și în ce proporție revine d-lui Iorga înălțarea, purificarea și întregirea Romîniei; dar chiar în ipoteza că, după Mihail Vi-teazul, *Neamul* d-lui Iorga a făcut, exclusiv el, tot ce se vede în țară asta — este, oare, un cuvînt să lăsăm pe arhitect să dărîme binăua pentru că el a clădit-o?

Doctorul Lupu nu se înnează, în gazetele ... cosmopolite, cu numele-i scurt și democratic, ci 'și animă reguțat atributul: „fost ministru” — ceea ce înseamnă că bolșevismul nu e scutit de fudulia burgheză. Dar dacă ar vrea să fie cîstit, dictatorul Wolf ar trebui, la sîcilitatea de „fost ministru”, să adauge și preciziunea: „al lui Bujor” — ca să știe lumea ce fel de ministru și la ce loc a fost. Altfel, titulatura rămîne banală într-o țară unde „unii fac cărți de vizită cu „fost și viitor ministru”.

Ceapa de Dărăști a ajuns 450 lei sută de kilograme.

Se zice că doctorul Gheorghian a hotărît să demisioneze în ziua cînd comestibilul acesta va ajunge la prețul cu care se vinde mătasea.

Suntem, dar, aproape de momentul cînd comisia interimară își va schimba președintele.

Dispoziția generalului Averescu de a chema la *reconfirmare* permisele colegului său de la industrie, a seos pe piață o mulțime din afacerile *rezervate*.

Așa, ieri, un cunoscut de-al d-lui Tăslăoanu oferia un permis pentru importul a 50.000 sticle de șampanie, pe preț de desfacere: 20 de lei pentru fiecare sticlă.

Amatorii se pot adresa la *Furnica* pentru detalii.

Dacă președintele consiliului vrea să se instruiască în tehnica acestei profesii, să treacă și d-sa pe la administrația noastră și-i vom da indicații precise de la cine și cu ce preț își poate procura cîte permise îi trebuie.

Democrit

Generale, dă ordin să se ieftenească ciorapii!

BCU Cluj Central University Library, Cluj

—Cum, bărbate, te speli pe picioare?!
—Pai Ț spus d-nul șef că nu ne mai lasă să stăm în birou cu ferestrele deschise!

Desen de R. Gyula

POPESCU & Comp.

— ADAPTĂRI —

Un „fapt divers“.

El e medic și profesor universitar — cel mai savant profesor universitar. Cunoaște la perfecție toate organele și funcțiunile lor; cunoaște perfect din ce se compune viața și profită — profită făcând vizite peste vizite clienților cari n'au nici o dorință de a și schimba actuala situație pe una mai bună, în lumea cealaltă. De unde și s'voină că e „putred de bogat“.

Deună noapte, dormia singur (fiind prea ocupat, a uitat să se însoare) când aude un șgomot ușor spre partea unde se afla „casa de bani“.

Ridică puțin capul, ca să vadă mai bine...

Teava unui revolver îl apare între ochi...

— Dacă te miști, iești un om mort! — îl amenința banditul venit să-l jefuiască.

— Pardon! — i-a răspuns grav savantul profesor universitar: dacă mă mișc, însemnează că sunt un om viu, nu mort!

Restul îl puteți citi pe larg la rubrica „Întimplări din Capitală“, a ziarelor apărute săptămîna trecută.

✱

Căsătorie din dragoste.

După cununia de la biserică, odată întorși acasă, tata socru, apropiindu-se de ginere, i-a șoptit la ureche:

— Urmează-mă că am să-ți spun ceva.

Iată-i pe amîndoi într-o odaiță retrasă, goală.

— Ginere, am să-ți spun ceva grav...

— Mă sperii, tată socrule!

— Grav numai pentru noi amîndoi nu și pentru alții.

— Ascult.

— Fata mea și actuală d-tale soție, are un defect...

— Acum mi-o spui?!

— ... un foarte mic defect: închipuește-ți că piciorul din dreapta este mai scurt de cît piciorul din stînga. Dar nu face nimic...

— Pentru dumneata...

— Ba pentru dumneata: căci pentru mine face mult...

— Nu înțeleg.

— Face mult, fiindcă diferența de

lungime am s'o înlocuiască cu'n teanc de bilete de bancă a o mie lei una.

— Aoleo, tată socrule: nu cumva ai vre-o fată cu amîndouă picioarele scurte?

✱

Om prevăzător.

El nu e tocmai tînăr: dacă ar fi fost funcționar, probabil că acum era la pensie. El nu e tocmai tînăr și are două lucruri principale: pe nevastă-sa și o umbrelă. Nevasta ca nevasta, s'ar mai lipsi de ea — lua-o-ar moartea; umbrela, însă, îi este tot atît de necesară ca și cerul pentru pămînt. Cauza veți afla-o imediat, din următorul dialog:

— Vaxilescule, ai ajuns o halmană! Ziua noaptea, fie ploaie, fie soare, tot cu umbrela te vad!

— Monșer, așa îmi poruncește instinctul de conservare...

— Te aperi cu ea în contra cîiniilor?

— Nu. Mă apăr cu ea contra ploalei de ocări cu care nevastă-mea mă întîmpină de cîte ori mă întorc tîrziu acasă.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Că-i onorabilul — am uitat să v'o spun — e un crai și jumătate: cum cum de altfel sunt toți indivizii pecari îi veți întîlni vecinic c'o umbrela la subțioară.

✱

Sf. Dumitru...

... I-a serbat cum se cuvine, tîrno-sindu-i numele prin toate circumstările mahalalei.

— În sănătatea celor din cer! — a închinat el primul pahar.

Apoi, bătînd cu pumnul în tejghea:

— Încă unu, negustor, în sănătatea mea... că și eu sunt om!

A luat în șir podgoriile, din fiecare gustînd cîte un „chil“: de Drăgășani, de Dealul Mare, de Nicorești ori din Valea Meilor. Și toate „în sănătatea“ cuiva — e așa de scumpă sănătatea în ziua de azi! A băut pentru Mitru, Mitrana, Take ori Dumitrache, sfîrșind, bineînțeles, cu el: Mitică Popescu! Și-a ținut-o cît ține un ceas bun fără să-l întorci, călcînd înțepat, p'alocurea mai oblu, pe lîngă garduri, ba chiar — expresia lui — „hacana beșleaua!“ cu capul d'un felinar sau mîinile în reazim pe pereții vîruiți ai caselor. De ce s'aproptă deschiderea Parlamentului, d'ala i se deschidea pofta de supt!

După de două ori douăzeci și patru ore, iată-l din nou în slujba de animal pe două picioare tremurînde încă de munca suportată. Mitică Popescu sbîrcește nasul jîguind buzele de parcă aerul i-ar mirosi a rînced. Respirația-i acră burghiește atmosfera umedă căsîndu-se s'o transforme într-o imensă ciorbă de borș. E, cum se zice n'limbagiul alcoolizilor, e „mahmur“. Mitică Popescu, argăsit pînă'n măduva oaselor, caută prilej de ceartă și nu găsește, strada fiind pustie.

Dintr'o circumstă, s'dup afară Ionescu care a țîșnit ca un dop de sticlă plină cu șampanie.

— Hă-hăă! — se miră el: uite Popescu! Ce mai faci, mă?

Mitică îl măsoară disprețuitor, ca și cum s'ar uita într'o oglindă.

Ionescu, intrigat că'n locul mutrei vesele ce obicinula să poarte Popescu, acum acelaș Popescu poartă brațul drept într'o eșarfă petrecută pe după gît, se miră a doua oară, și mai prosteste:

— Aoleo, Mitică, nu cumva iești în doliu după soacră-ta!

Doliu alb?

Pai așa am auzit că-i la chinezi și la fete mari.

— Ai auzit rău, amice.

— Atunci, ce-ai pățit la mîină de te-ai legat?

Mitică Popescu ridică din sprîncene nedumerit: să spue ori să nu spue? — explică:

— Închipulește-ți mă bețivule, c'alaltăeri, în seară zilei de Sf. Dumitru, ieșind să mă plimb pe stradă și fiind întuneric, nu știu ce dobitoc m'a călcat de'mi a strivit degetele!

Ionescu s'a răsucit tîrbușon, a plecat chihotînd, săltînd p'un picior după fiecare cascadă de rîs. Ce de vorbe înșirate, ca să nu'i spue curat, romjonește, c'a umblat pe patru labe!

✱

Femeile sunt ca Toma Necredinciosu: vād și nu cred. De ce vād, d'ala nu cred. D'aceea, poate și sunt lesne trase pe sfoară... de seducători.

Revista „FURNICA“

Primește anunțuri în text cu trei lei linia, minimum zece linii.

Reclamele în versuri sau ilustrații cu legende, după învoială.

Domnișoarele și măi și, plus năvitate. Văd bine ce s'a întâmplat altora și nu cred, ... că li se poate întâmpla la fel.

— Nu uita că există și instinctul de conservare! — veți obiecta d-voastră.

Adevărat... foarte adevărat că acest „instinct de conservare” e tatăl ridiculului, când nu'l poți avea la timp.

D-soara Vaxilescu e pe punctul de a se logodi.

Părinții s'au furișat din salon, unu după altu, lăsând tinerii singuri, ca să se înțeleagă.

După preliminăriile obicinuite în asemenea ocazii, ea îl întreabă, privindul drept în ochi:

— Spune drept: mă iubești?

Pretendentul, scuturînd capul energic:

— Din toată inima, domnișoară!

— Nu așa... așa am auzit și la teatru. Probe... vreau probe...

— Domnișoară, vă sunt la dispoziție: încercați!

— Ai spus, că mă iubești?

— Enorm, domnișoară.

— Asta nu-i de ajuns: lubrea-i trecătoare. Altceva. Spune: te-ai asvîrit în foc și apă pentru mine?

— Nu, domnișoară... renunț. Pentru așa ceva vă sfătuiesc să luați de bărbat un pompier!

Nu mai sunt copii!...

... a exclamat într-o zi o cocoană nostimă.

— Faceți! — a complectat-o Jurjescu, crezînd că-i face curte.

Intr'adevăr, ne mirăm că'n ziua de azi copiii sunt alții de ce-am fost noi la vîrsta lor. Ne mirăm și nu vrem să ne aducem aminte că pe acele vremuri nu existau nici una din faimoasele invenții din prezent. Teatrul era o săr-bătoare rară: negustorul îl vizita la Paști și la Crăciun, cînd închidea prăvălia. Azi, mulțumită gramofonului, ai la domiciliu, cînd vrei, la orice oră din zi și noapte, pe cei mai mari artiști din lume. Acum treizeci de ani, „hagiu”-u era o minune. „A fost la Ierusalim!” — șopteau între ei vecinii cari nu treceau bariera orașului de cît în drie. Un voiaj la Viena rămînea de pomină. Azi... intrați într'un cinematograf și timp de două ore veți putea vizita, stînd pe fotoliu, întreg globul pămîntesc.

De aceea copiii sînt precoci... pînă și la pungașii. (Vezi filmele *Nik Winter*, *Sherlock Holmes*, *Fantomas*, etc).

Doi pici s'au rezemat de felinar, cu fața'n soare, ca să se încălzească.

Unul spune celuilalt, după ce mai întîi i-a privit lung încălțămîntea:

— Mă, Vasilică; ta'tu e cîsmar și tu totdeauna umbli cu ghetete rupte. De ce, mă?

— Păi și ta'tu e dentist; cu toate astea, frate-tău ăla micu, de fiță, n'are nici un dinte în gură!

Nae D. Tăranu

BRĂSOAVE

Celebrul Tăslăoanu a fost smuls, în sfîrșit, de pe banea ministerială în care se înfipsea ca o molie într'o blană.

După „Reșița”, acum este vorba să se înființeze o altă societate „Reșina”, căreia îi prevedem un mare succes, de oarece va fi nevoie la Industrie de enorme cantități de această substanță îmbalsămoare pentru a înăbuși duhoarea neplăcută ce-au lăsat în urmă numeroasele afaceri suspecte comise la acel Minister.

D'obicei, la noi, cînd se întâmplă o grevă generală a muncitorilor, gazetele aveau de înregistrat a doua zi, după ciocnirea manifestanților socialiști cu armata, atîți morți și atîți răniți.

De data aceasta, presa zice că n'a fost nici un mort.

S'avem iertare, a fost... o moartă.

Moartă a fost însăși greva generală, nefericit avort născut din tovarășia de idei a tinerei perechi Ilie Moscovici și N. D. Cocea.

Făț de timpul geros de săptămîna trecută care acoperise terenul delă Hypodrom cu un destul de tărișor strat de ghiață, conu Alecu Marghiloman și întreg comitetul Jockey Clubului erau foarte îngrijorați și se agita ideea ca ultimele zile de alergări să fie suspendate.

Cel mai inteligent sfetnic al sportsmanului de la Albatros, am numit pe „financiarul” Stoian-Băncuță, emise însă o propunere genială.

Anume: dacă înghețul și zăpada vor continua, alergările să aibă loc, însă înlocuindu-se potcoavele callor prin patine Hallfax.

Soluția, deși agreeată de d. Marghi-

loman, a căzut din cauza opoziției d-lui Costandake, care a susținut că prin această se avantajează cali importate din Rusia, mai deprinși să patineze, de cît al d-sale cărora cel mult le-ar conveni niște curse de skii-lodeală în cravașe.

Cineva prezintă pe d. Soare, tînăr milionar foarte cunoscut în lumea bonvivantă și artistică din București, unui domn tot așa de cunoscut mai ales prin firea sa glumeață.

— Soarel zise cineva.

— Lună! răspunse domnul micalit, scoțîndu-și pălăria și exhibînd un cranlu poleit ca și astrul nopții de o chelie prematură.

Peste un secol, două, cînd se va vorbi și scrie, în fine, curat romînește, și cînd probabil Dicționarul Academiei va ajunge pînă la litera P., se va citi: *Pricomigdale*=chioftele de nuci.

Kiriak Napadarjan

Vacile

Înre altele, Antanta cere Germaniei și 800000 vaci cu lapte.

Naguen

O pacoste, un cataclism

Antanta asta a ajuns:

Căci după ce i-a dat perdaf L-a ferchezuit și i-a tuns,

Acum, îi cere Neamțului Așa ca să'l mai bage 'n draci, Nici mai mult, nici mai puțin Ca 800.000 de vaci!

Deunăzi, Simons în Reichstag A perorat cam astfel: „Oh, Antanta asta, domnilor, E un nesăturat Moloh:

„Inghite mine de cărbuni „Motoare Diessel ca p'un ou, „Lungi Zepeline, 42 „Și flota de la Skapa-Flow.

„Dar ăstui monstru care să „Ne biruiască nu-putu, „Din fundul pieptului german „I-opunem un energic nu!”

Iar noi, adăogăm cumintî: O Simons, nu te irita Nu te mai rătoi, căci vai Ș'amar va fi de pielea ta.

Acuma nu ți-a mai rămas De cît să rabzi, să'ăghii, să taci! Căci este foarte logic ca După război să dai și vaci.

Hirt

D-nul Marghiloman s'agită... contra guvernului

Săriți, maică, c'a înviat strigoiul

Desen de A. Mureș